

на невероятно многообразие на „свои“ и „чужди“ гледни точки към и във времето и пространството. Това е невероятна мобилност на пространствените орбити на субекта на номера, гарнирани с невероятно сложни, силно впечатляващи и трайно запаметяващи се събития в пределите на отреденото време. Това е изключителна уплътненост и ексклузивна динамичност, прекъснатост и непрекъснатост, континуитет и феноменални преходи и обрати в събитийността. Тук изпълнимостта на трудното или почти постижимото, интензитетите и мащабността на микроскопично забележимото и значимото, реализирането на непредсказуемостта и бягството от предсказуемостта имат особено психично въздействие върху душевността на публиката.

Всеки от компонентите на обстановката на цирковия спектакъл е значим. Да анализираме само някои от тях. Нека вземем за пример **тишината**, защото в началото, преди отделни опити и етюди, или по време на върховете номера тя присъства неотменно. Но тишината психически не въздейства еднозначно, защото тя носи полисемантични внушения и усещания. Най-общо тишината има поне две свои измерения и „звучения“.

От една страна, тишината е специфичен индикатор и дори символ на безчувственост, на безразличие, на отрицание, на дистанция, на пренебрежение, на неопознатост и т. н. Тя не е само мълчание, защото може да има и крещящо мълчание, което да е по-красноречиво от тъгана и грохота на нищо смислено неказващ шум. Така както гълчавата и шумът могат да възпроизведат усещането и представата за социална глухота, за гробно мълчание и покой, за пълна безнадеждност за отговор на съдбовен въпрос, точно така и тишината, мълчанието могат да са пределно точни или разточителни в своята изказност, в своето отношение към нещо определено, към нещо, което трябва да бъде открито и разкрито.

Няма нищо по-страшно за човека (бил той в нашия случай циганин или цирков артист) от социално и психично „натоварената“ и осмислена тишина, защото тя е дискретен или брутален отговор на неговите опити и възжелания, на пробивите му в отделни сектори на неговото изстрадано битие към нещо, което той желае. Затова тишината е не само „гробница“ за естественото признание на заслугите на човека в неговата дейностна реализация. Но тя може да